

Једна од ствари која се спочитава Милошевићевом режиму и СПС-у у током деведесетих и распада СФРЈ је да није схватила промене на повесној сцени тога времена. Односно, да нису схватили да је пао берлински зид, да више нема комунизма и да СССР не постоји, а да међународном сценом владају нови чиниоци за које треба имати нови приступ и политику.

Чини се да се та повест понавља српском руководству, сада оличеном у Борису Тадићу и ДС-у. Они никако да примете да постоји БРИК (Бразил, Русија, Индија, Кина) и да полако, али сигурно потискују некада главне чиниоце међународних односа: ЕУ и САД. Формално је проглашена спољна политика четири стуба (САД, ЕУ, Русија, Кина), али је свакоме јасно да су то само празне речи јер у стварности се зна да САД и ЕУ имају далеко највећу улогу и утицај на Србији: у економији, култури, политици ... Да није увоза енергената из Русије (75–80% нашег увоза из Русије), наша размена робе са Русијом била би мала, слабо смо са њима економски повезани без обзира што имамо уговор о слободној трговини. Та се ситуација мења у задње време али после вишегодишње стагнације. Са осталим замљама БРИК-а је слична ситуација или још гора.

На основу чињеничног садашњег стања, полако али сигурно се испразна реторика о уласку Србија у ЕУ претвара у догму: ЕУ и идеја европског јединства је у кризи, а и нико са сигурношћу не може да каже када ћемо бити примљени у ЕУ. Ако бисмо били примљени овог тренутка, очигледно је да то не јемчи нашу ни тренутну ни дугорочну економску добробит, пример Грчке и доста земаља ЕУ са дуговима то речито казују. Зар тако гледано није битније је да држава буде добро организована и економски јака од самог чланства у ЕУ?

Да се подсетимо једног битног детаља. Хитлер је изнео један став који се доста наводи, посредно или непосредно, а који се односи на саму суштину вођења политике. Он каже: „Једина правилна је она масовна психолошка тактика која се одриче аргументације и непрестано понавља масама да истрају на путу до великих коначних циљева.“ Ово се одлично уклапа у опис комунизма, али није тешко закључити да се одлично уклапа и у нашу политичку стварност пропагирања уласка у ЕУ чиме ће се решити сви наши овоземаљски проблеми. Ово нарочито добија на значају ако се има у виду да су сви наши

Пише: Горан Вељковић
субота, 21 мај 2011 07:06

главни медији продати западним компанијама и да њима (уз сарадњу са већ успостављеним НВО) савршено одговара таква пропаганда. Али, српска политичка елита, посебно она на власти (тј. ДС), дугује своме народу објашњење разлога уласка у ЕУ и бољитка који би се тиме постигао. Или још тачније, који се то битни интереси српског народа и државе бране уласком у ЕУ. За сада се о овоме оглашавао Божа Ђелић, својом чувеном и (пре свега) досадном реториком о „предприступним фондовима“ који су много добра ствар: не зна се тачно колико је то пара на годишњем нивоу, не зна се ко ће их добити, не зна се када и коме ће отићи, али ... биће много добра, готово савршена ствар (као комунизам).

За нешто што представља давање високог постотка државног суверенитета некое у ЕУ, то је заиста бедно и понижавајуће објашњење. Ако са Русима имамо уговор о слободној трговини, зашто би нам са ЕУ било потребно више од тога? По чему су Руси гори од ЕУ? Ако са ЕУ треба да будемо у једној државној заједници, шта је то што чини да не можемо то да будемо са Русима? А савршено сам сигуран да би сваки Албанац на Косову ако би могао да бира, између приступа ЕУ и припајања са Албанијом сигурно изабрао припајање Албанији.

А суштина нашег уласка у ЕУ (или НАТО, свеједно) јесте баш у томе: не које ћемо ми услове да испунимо да би ушли, већ које ћемо услове ми поставити да би нас примили. Очигледно је да о нашим интересима нико не брине а и да никоме то и не пада на памет. За једну Србију која има много заосталих проблема и са суседима и на својој територији, то је сувише неозбиљно, буквално је антидржавно. Изгледа да из формирања и крвавог распада Југославије ништа нисмо научили. А ни из неприхватања резолуције Информбира.

Времена се срећом мењају, па са појавом нових чиниоца на међународној политичкој сцени као што је (стуб православља) Русија, ми можемо да се конкурентски поставимо и према ЕУ и према САД. Тиме ћемо да повећамо своју „цену“ међу осталим државама. Наравно, најпре треба да то и да хоћемо.

Посета деценије и српска авијација

Пише: Горан Вељковић
субота, 21 мај 2011 07:06

